

Nieuwe tent van Jansen

Flip Jansen in zijn nieuwe theatertent, de Corona.

Foto Adriaan de Groot

WEESP

Zijn gerestaureerde tenten zijn bekend van de Parade en Boulevard of Broken Dreams. Nu komt Flip Jansen met een eigen ontwerp.

PATRICK VAN DEN HANENBERG

Het begon met een beetje doedelen in de trein. Flip Jansen (67) maakte een schetsje van de theatertent van zijn dromen. Jaren later is het tekeningetje omgezet in een tastbaar resultaat: de Corona. Het moet de meest geavanceerde, sfeervolle en comfortabele theatertent ter wereld zijn - en makkelijk verplaatsbaar bovendien.

Dat Jansen zijn tijd nam voor de bouw van de tent is niet zo gek. Hij is een einzelgänger. Hij is smid, timmerman en elektricien in een. De schaarse hulp komt van zijn dochters Clara (24) en Berber (22), die op termijn zijn eenmansbedrijfje zullen overnemen.

De Corona is net begonnen aan een reizend leven langs festivals in Nederland en daarbuiten. Het is een stijlvolle en intieme theatertent

geworden, in de vorm van een rond amfitheater, met ingebouwde bar en kassa, uitstekende akoestiek en 350 zitplaatsen. In de meeste theatertenten moet je als een haas naar de bovenste rij hollen om je te verzekeren van een steuntje in de rug, maar in de Corona staan ergonomisch verantwoorde bankjes met rugleuning.

Het meest ingenieuze deel van de tent is het vlechtwerk van buizen dat het dak draagt. Jansen: 'Ja, dat is een kunststukje, waar circusacts aan kunnen hangen. Maar het is niet zomaar kunstzinnige symmetrie. Een gebogen ronde buis is de sterkste vorm die je van licht materiaal kunt maken.

De dakspanten zijn makkelijk door een of twee man te hanteren, zegt Jansen in Weesp, waar de tent zijn vuurdoop beleefde. 'Een spant van ruim negen meter weegt minder dan 40 kg. Door dunne ronde buis te gebruiken creëer je maximale stijfheid, die zowel druk als trek als zijwaartse krachten kan opvangen. De cirkel is als vorm ook weer de sterkste. Alle krachten worden erin gebundeld en door alle spanten doorgegeven. We creëren met een minimum aan materiaal een maximale vrije overspanning.'

Met die slimme constructie is het ook makkelijk werken, belangrijk voor een theatertent die moet reizen. 'Alle segmenten van de cirkel hebben dezelfde vorm en zijn daardoor makkelijk uit te wisselen en stapelbaar, en in eenzelfde routine te bouwen.'

Over de exacte kosten van de Corona zwijgt Jansen. 'Bedragen zijn bedrieglijk. Als je iets koopt, is het belangrijker om je af te vragen wat je eraan hebt dan wat het kost.'

Geld, of meer het gebrek aan geld, speelde een rol in het begin van de carrière van Jansen. Na de filmacademie heeft hij een aantal korte films gemaakt. Maar de

traagheid van het subsidiesysteem werkte op zijn zenuwen. Hij zag meer brood in de muziek. Met diverse feestbandjes, zoals De Roomsoezen, kwam hij terecht in de tentenwereld van het theaterfestival Boulevard of Broken Dreams en speelde daar mee met een voorstelling van het roemruchte Werkteater.

'In dat tentencircuit liep ik tegen De Spiegeltent op, een Belgische tent die eerder als chique danssalon voor het volk werd gebruikt. Ik heb een jaar aan die bouwval gesleuteld en daarna werd die tent het kloppend hart van de Boulevard of Broken Dreams, dé ontmoetingsplek, het partycentrum. Toen de Boulevard failliet ging, reisde ik met die tent door West-Europa, Australië en Nieuw-Zeeland. Zo ben ik eigenlijk tentenbouwer en -verhuurder geworden.'

Jansen bouwde zijn bedrijfje verder uit met de circustent Bosco voor onconventioneel theater. Maar op festivals in Schotland en Australië kwam steeds vaker de vraag voorbij naar een grotere tent. Meer zitplaatsen betekent voor hte festival immers meer kaartverkoop. En toen kwam dat tekeningetje in de trein.